

РЕШЕНИЕ

№ 8156

гр. София, 10.06.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 10.05.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Ирина Кюртева

**ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов
Мария Стоева**

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **2235** по описа за **2024** година докладвано от съдия Мария Стоева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба от К. Д. К., чрез адв. А. М., срещу решение от 08.01.2024 г., постановено по анд № 441/2023 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 132 състав.

С обжалваното решение Софийският районен съд е потвърдил наказателно постановление № 11-01-556/15.12.2022 г., издадено от директора на Агенция за държавна финансова инспекция, с което на основание чл. 256а от Закона за обществените поръчки (ЗОП) на жалбоподателя е наложено административно наказание "глоба" в размер на 200 лв. за нарушение на чл. 185, т. 3 ЗОП.

В жалбата се поддържа становище, че въззивното решение е незаконосъобразно, неправилно и необосновано, съответно при издаване на потвърденото със същото наказателно постановление са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и неправилно приложение на закона. Твърди се, че СРС неправилно е приел, че не е допуснато нарушение на чл. 261 ЗОП, тъй като проверката срещу жалбоподателя е започнала на 21.10.2021 г. и към датата на издаване на акта за установяване на административно нарушение шестмесечният срок по чл. 261 ЗОП е изтекъл. Поддържа се, че въззивният съд необосновано е приел, че

административнонаказващият орган е доказал по несъмнен и безспорен начин от субективна и обективна страна твърдяното нарушение. Сочи се, че жалбоподателят, в качеството си на възложител, е делегирал задължението за извършване на уведомяването на определени длъжностни лица, а и от събраните по делото доказателства се установява, че не е бил уведомен за приключването на приключването на обществената поръчка. Оспорва се изводът на съда, че нарушението е извършено по непредпазливост, тъй като жалбоподателят е могъл и е бил длъжен да се информира за приключването на обществената поръчка, като създаде нужната организация в тази връзка. Сочи се, че е допуснато съществено нарушение на съдопроизводствените правила, тъй като съдът не е събрал достатъчно доказателства дали е имало служители, които съгласно длъжностната им характеристика да отговарят за уведомяване на министъра, както и за публикуването в регистъра към А.. Твърди се в тази връзка, че са били налице обективни пречки, които са възпрепятствали своевременното публикуване в регистъра, тъй като е липсвало лице, което своевременно да уведоми жалбоподателя. В тази връзка поддържа се становище, че не се касае до непредпазливо нарушение, както е посочено в оспореното решение, а е налице пълна липса на субективна страна на нарушението. Излагат се подробно доводи за маловажност на случая, като се сочи, че липсата на обективни вредни последици, както и изключително ниската степен на обществена опасност на деянието, обуславят предупреждение, а не налагане на административно нарушение.

По тези съображения се прави искане за отмяна на решението на Софийския районен съд, като се отмени изцяло и потвърденото наказателно постановление, при условията на евентуалност, да се приложат разпоредбите на чл. 28 ЗАНН. Претендира се присъждане на сторените разноски за всяка от съдебните инстанции.

В откритото съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Т., която поддържа жалбата и прави искане за отмяна на наказателното постановление, както и за присъждане на адвокатско възнаграждение на основание чл. 38, ал. 1, т. 3 ЗА.

Ответникът, чрез процесуалния си представител юрк. М., оспорва жалбата, като прави искане за отхвърлянето ѝ като неоснователна, съответно за потвърждаване на първоинстанционното решение. Претендира присъждане на разноски по делото.

Представителят на СГП счита, че касационната жалба е неоснователна, а решението на СРС и наказателното постановление - правилни и законосъобразни.

Административен съд София-град, XVII касационен състав, след като взе предвид и обсъди поотделно и в съвкупност наведените от страните доводи, тези на представителя на СГП и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е подадена от надлежна страна и в законоустановения срок в изпълнение на разпоредбата на чл. 211, ал. 1 АПК, поради което същата е процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да постанови решението си, районният съд е събрал писмени и гласни доказателства, които са от значение за спора, като е приел за установено от фактическа страна следното:

В периода от 04.05.2017 г. до 12.05.2021 г. жалбоподателят е бил министър на отбраната. На 05.12.2017 г. той издал решение № 128 за откриване на процедура: пряко договаряне за възлагане на обществена поръчка с предмет „Проектиране и изпълнение на обект „1563/Г. – преустройство и обновяване на стационарен склад за

гориво-смазочни материали /Г./ във в.ф.24490 А.". На 13.02.2018 г. било издадено решение № 19, с която бил обявен класираният на първо място участник – "Феникс Инженеринг Груп" ЕООД. На 19.03.2018 г. между Министерството на отбраната /възложител/, представлявано от жалбоподателя, и "Феникс Инженеринг Груп" ЕООД бил сключен договор № ВИ-06-11 с предмет „Проектиране и изпълнение на обект 1563/Г. – преустройство и обновяване на стационарен склад за гориво-смазочни материали /Г./ във в.ф.24490 А.". От страна на Министерството на отбраната /МО/ пряк отговорник за обекта бил инж. И. М. И. – главен експерт в главна дирекция „Инфраструктура на отбраната”, отдел „И.". Той не бил изрично оправомощен от министъра на отбраната да изпрати за публикуване в Регистъра на обществените поръчки обявление за приключването изпълнението на договора или за предсрочното му прекратяване. Въпреки това в МО било възприето, че инж. И. следвало да стори това, тъй като съгласно т. 2 от индивидуалния му работен план за 2018г. той трябвало да изготвя решения, обявления, публични покани, документи за възлагане на обществени поръчки съгласно ЗОП.

На 10.03.2021г. приемателна комисия към Министерството на отбраната решила да приеме строеж „1563/Г. – преустройство и обновяване на стационарен склад за гориво-смазочни материали /Г./ във в.ф. 24490 А.” и на същата дата за обекта било издадено разрешение за ползване № ВИ-71-82. Нямамо практика министърът на отбраната да бъде уведомяван за приключването на изпълнението на договорите. До 10.04.2021 г. не било изпратено до Агенцията за обществените поръчки /А./ обявление за приключването изпълнението на договора за публикуването му в Регистъра на обществените поръчки.

На 21.10.2021 г. директорът на АДФИ възложил финансова инспекция на Министерството на отбраната. В хода на инспекцията св. Т. – главен финансов инспектор, установил, че за строеж „1563/Г. – преустройство и обновяване на стационарен склад за гориво-смазочни материали /Г./ във в.ф. 24490 А.” било издадено разрешение за ползване № ВИ-71-82 от 10.03.2021 г. и приел, че с това изпълнението на договора било приключило. Установил и че до 10.04.2021 г. не било изпратено за публикуване в Регистъра на обществените поръчки обявление за приключването изпълнението на договора и приел, че с това бил нарушен чл. 185, т. 3 ЗОП. Счел, че отговорен за това е жалбоподателят, който, като министър на отбраната, е бил възложител на обществената поръчка. Съставил на 07.07.2022г. срещу него акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 11-01-556. Въз основа на АУАН е издадено и атакуваното пред СРС наказателно постановление. Съдът е приел, че словесното описание на нарушението и възприетата за него правна квалификация по акта и наказателното постановление съвпадат по признаци.

При така установеното от фактическа страна Софийският районен съд е приел, че при съставянето на акта за установяване на административно нарушение и издаването на обжалваното наказателно постановление не са допуснати съществени процесуални нарушения, спазена е формата за съставянето им, като съдържат всички необходими реквизити. Приел е, че актът е съставен от лице с материална компетентност съгласно чл. 261, ал. 1 ЗОП – главен финансов инспектор в АДФИ, като е без значение дали е било ръководител на екипа, извършил проверката. НП е издадено от компетентен административен орган - със заповед № ЗМФ- 674/05.08.2022 г. на министъра на финансите директорът на АДФИ е оправомощен да издава наказателни постановления за нарушение по ЗОП. Нарушението е описано ясно и точно със всички съставомерни

признаци, а правната квалификация отговаря на описанието.

СРС е приел, че не е нарушен чл. 261 ЗОП, тъй като с писмо на министъра на отбраната рег. № 05-26-5 от 14.01.2022 г. в отговор на изисканата от АДФИ информация е посочено, че обявление за публикуване в Регистъра на приключването изпълнението на договора не е било изпратено, т.е. може да се приеме, че към тази дата е станал известен този факт и актът за установяване на административно нарушение е съставен в рамките на шест месеца от узнаването му / на 07.07.2022 г./.

Въз основа на събраните по делото доказателства е приел, че от обективна страна е било извършено нарушение на чл. 185, т. 3 ЗОП, а доколкото жалбоподателят не е бил информиран за приключването на договора и не е знаел, че е започнал да тече срок за изпращане на обявление за приключването му, но е бил длъжен да се информира за това и е могъл да го стори, като създаде нужната организация в тази връзка, нарушението е извършено при форма на вина – непредпазливост /небрежност/.

Формирал е изводи, че деянието не е маловажно, тъй като не разкрива по-ниска обществена опасност в сравнение с тази на типичните нарушения от този вид. Това, че жалбоподателят не е бил уведомен за приключването на изпълнението на договора, се дължи изцяло на неговото поведение, защото не е бил създал нужната организация да бъде уведомяван за тези факти. Посочил е, че действително няма данни за друго нарушение от страна на жалбоподателя по реда на ЗОП, но това е било отчетено при индивидуализиране на размера на наказанието. Няма обективна причина жалбоподателят да не е могъл да предприеме нужните мерки за създаване на организация, която да гарантира изпълнението на задължението му.

При извършената служебна проверка на обжалвания съдебен акт съобразно изискванията на чл. 218, ал. 2 АПК, настоящата инстанция намира обжалваното решение за валидно, допустимо и правилно постановено при съответствие с материалния закон, като съображенията за това са следните:

Настоящият съдебен състав споделя изцяло изводите на Софийския районен съд, че в хода на административнонаказателната процедура не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Както актът за установяване на административно нарушение, така и наказателното постановление са издадени от компетентни органи, в предвидената от закона писмена форма, съдържащи необходимите реквизити по чл. 42 и чл. 57 ЗАНН, при спазване на установения ред.

Нарушението е описано ясно и точно с всички съставомерни признаци и правната квалификация е съответна на описанието, като е посочено в какво се изразява извършеното нарушение - жалбоподателят не е изпратил за публикуване в Р. обявление за приключване изпълнението на договор за проектиране и изпълнение № ВИ-06-11/19.03.2018 г., сключен с "Феникс Инженеринг Груп" ЕООД, за възлагане на обществена поръчка с предмет: „1563/Г. – преустройство и обновяване на стационарен склад за гориво-смазочни материали /Г./ във в.ф. 24490 А.", в законоустановения 30-дневен срок от приключването на договора, с което нарушава разпоредбата на чл. 185, т. 3 от Закона за обществените поръчки. Фактическите констатации в акта за установяване на административно нарушение и наказателното постановление не се опровергават от събраните по делото гласни и писмени доказателства, а в касационната жалба са изложени оплаквания, които не могат да доведат до промяна на установените факти.

Неоснователно е възражението на процесуалния представител на жалбоподателя, че е изтекъл срокът за законосъобразно ангажиране на административнонаказателната му

отговорност. Съобразно разпоредбата на чл. 261, ал. 1 ЗОП актовете за установяване на нарушения по този закон се съставят от длъжностни лица на Агенцията за държавна финансова инспекция в срок 6 месеца от деня, в който нарушителят е открит от органи на агенцията при извършване на финансова инспекция или проверка, но не по-късно от три години от извършването на нарушението. В конкретния случай не се споделя становището на касатора за неспазване на разпоредбата на чл. 261, ал. 1 ЗОП. Не се спори, а и е видно от представените копия на заповеди на директора на АДФИ, че съответната проверка е била многократно удължавана, като последното удължаване на срока за приключването ѝ е направено със заповед от 07.07.2022 г., с която е определена крайна дата за приключване на 25.08.2022г. Отделно, с писмо на министъра на отбраната рег. № 05-26-5 от 14.01.2022 г. в отговор на изисканата от АДФИ информация е посочено, че обявление за публикуване в регистъра за приключване изпълнението на договора не е било изпратено. Следователно, обоснован е изводът на първоинстанционния съд, че към тази дата е станал известен този факт, съответно АУАН е съставен в рамките на шест месеца от узнаването му - на 07.07.2022 г. Ето защо, спазени са сроковете, визирани в ЗАНН и в специалния закон, досежно законосъобразното ангажиране на административнонаказателната отговорност на касатора от формална страна.

По приложението на материалния закон.

Според разпоредбата на чл. 185, т. 3 ЗОП възложителят има задължението да изпраща за публикуване обявление по образец в срок 30 дни от приключване на договора – за изпълнение на договора или за предсрочното му прекратяване.

Санкционната разпоредба на чл. 256а ЗОП /в редакцията към момента на деянието/ предвижда наказание глоба от 200 до 1000 лева за възложител, който не изпрати в срок информацията, подлежаща на публикуване в Регистъра на обществените поръчки или в "Официален вестник" на Европейския съюз.

В случая установеното от фактическа страна осъществява състава на нарушение, предмет на АУАН и НП – по чл. 185, т. 3 ЗОП. С издаването на разрешение за ползване на обекта, предмет на договора по обществената поръчка, на 10.03.2021 г., изпълнението на договора е било приключено. От този момент е започнал да тече срокът по чл. 185, т. 3 ЗОП, като до изтичането му, а и към датата на издаване на наказателното постановление, не е било изпратено обявление за приключването изпълнението на договора за публикуването му в Регистъра на обществените поръчки. Настоящият състав споделя изцяло и извода на въззивния съд, че жалбоподателят не е бил информиран за приключването на договора и не е знаел, че е започнал да тече срок за изпращане на обявление за приключването му, но е бил длъжен да се информира за това и е могъл да го стори, като създаде нужната организация в тази връзка.

При това положение следва да се приеме, че законосъобразно административнонаказателната отговорност на касатора е ангажирана на основание чл. 256а /ред., ДВ, бр. 86 от 2018 г./ вр. чл.261, ал. 2 ЗОП, като му е наложена глоба в минимален размер от 200 лв.

Следва да се посочи, че е обоснован и изводът на СРС за липса на предпоставките за приложение на чл. 28 ЗАНН за извършеното нарушение. Този извод се споделя и от настоящата инстанция преди всичко, защото в зависимост от изискването за настъпване на определени общественоопасни последици за съставомерността на деянието, процесното такова е формално нарушение, което се явява довършено със

самия факт на неизпълнение на предвидените в ЗОП задължения на физическите и юридическите лица, които са възложители, без законът да поставя изискване за настъпване на определен противоположен резултат. По този начин законодателят е въздигнал в нарушение самото застрашаване на обществените отношения, предмет на закрила, без да е необходимо от това да са настъпили вреди (имуществени или неимуществени). Разбира се, приложението на чл. 28 ЗАНН не е изключено и при формалните административни нарушения, но преценката следва да бъде направена не просто с оглед наличието или липсата на несъставомерни вредни последици, а на степенята, с която формалното нарушение е застрашило обществените отношения. В конкретната хипотеза нарушението е застрашило обществените отношения, свързани с ефективния контрол върху разходване на публични средства по обществените поръчки, като в допълнение на това следва да се посочи, че се касае не за минимално закъснение, а въобще за неизпълнение на задължението за изпращане за публикуване в Р. обявление за изпълнението на договора. В този смисъл правилно СРС е приел, че нормата на чл. 28 ЗАНН за маловажност на случая не може да намери приложение.

Предвид горните съображения неоснователни са оплакванията в жалбата. Решението на СРС е валидно, допустимо и правилно като постановено в съответствие с материалния закон и процесуалните правила, поради което и следва да бъде оставено в сила.

По разноските.

При този изход на спора и като взе предвид направеното от процесуалния представител на ответника по касация искане за присъждане на разноски, съдът приема, че на последния се дължи юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 80 лв., определен по реда на чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 АПК, Административен съд София – град, XVII касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 08.01.2024 г., постановено по анд № 441/2023 г. по описа на Софийския районен съд, НО, 132 състав.

ОСЪЖДА К. Д. К. да заплати на Агенция за държавна финансова инспекция сумата от 80 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение по делото.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: